

A-L CHEMA PE ISUS SĂ ACȚIONEZE

Denham Springs - Los Angeles

Vom citi Cuvântul Domnului din **Evanghelia după Matei capitolul 8, începând de la versetul 23, la 27:**

„Isus S-a suit într-o corabie, și ucenicii Lui au mers după El.

Și deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea.

Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: „Doamne, scapă-ne, că pierim!”

El le-a zis: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea, și s-a făcut o liniște mare.

Oamenii aceia se mirau și ziceau: „Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?”

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, suntem atât de bucuroși în seara aceasta, pentru că știm că acest singur și mare Dumnezeu, căruia trebuie să-I dea ascultare chiar și vânturile și marea, este cu noi. Îți suntem mulțumitori pentru că și astăzi avem această mărturie mare: că El trăiește veșnic și nu poate muri niciodată. Da, El trăiește veșnic și ne-a arătat și nouă, oamenilor din aceste zile, marea Sa îndurare. Doamne, noi suntem un popor nevoiaș și nu este nimeni să ne poată ajuta în necazul nostru, afară de Tine. De aceea, Te așteptăm să vii în seara aceasta, în adunarea noastră, să Te descoperi, să ne ierți păcatele, să ne întărești credința și să vindeci bolile și suferințele noastre, astfel încât să plecăm acasă fericiți și să spunem la fel ca cei doi ucenici de pe drumul Emausului: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea El?” Te rugăm să faci aceasta în Numele Lui. Amin.

Eu sunt la fel ca Zacheu: lucrurile nu sunt niciodată în apropierea mea. Aș vrea să vorbesc câteva minute, apoi ne vom ruga pentru bolnavi. Vă mulțumesc pentru buna colaborare și cred că Duhul Sfânt va lucra la fel ca în timpul predicii de aseară și Își va revărsa binecuvântările Sale puternice peste noi.

Aș vrea să vă gândiți întotdeauna de ce suntem aici: ca să vă întăriți credința în prezența Lui și astfel să primiți lucrurile pentru care vă rugați, pentru că acest lucru este posibil numai prin credință.

Să nu uitați că fiecare binecuvântare care cuprinde răscumpărarea, vă aparține deja, pentru că prețul a fost plătit. Dar o puteți primi numai dacă o credeți și o acceptați. În Evrei scrie că „*El este Marele Preot al mărturisirii noastre.*” Și așa este pentru că mărturisirea și credința este același lucru. El este Marele Preot al mărturisirii noastre, de aceea nu poate face nimic până când nu recunoaștem că a făcut-o deja. Și când recunoaștem, Marele Preot va lucra ca Mijlocitor, ca să împlinească răscumpărarea cu adevărat. Înseamnă că noi ne rugăm cu încredințarea că în mila Sa, Dumnezeu ne va îngădui în seara aceasta să avem parte de harul Său nemărginit, cu condiția să acceptați ceea ce El a făcut deja.

Înainte de a pleca de aici, ne vom ruga pentru cei bolnavi și ne vom pune mâinile peste ei, deși îmi doresc să aveți suficientă credință, încât să nu mai fie nevoie să facem aceasta. Dorința mea este să ajungeți până acolo încât să spuneți: „Doamne Isuse, eu cred! Te cred pe Tine și Cuvântul Tău.”

Vedeți, Dumnezeu este altfel decât noi. Astfel, dacă noi spunem că voi trebuie să faceți ceva și nu credeți, zicem imediat: „Oh, lasă-i în pace! Nici nu trebuie să creadă!” dar Dumnezeu, Tatăl nostru, nu este așa, ci El face tot timpul ceva ca să vă ajute să credeți. El își ține întotdeauna Cuvântul.

Motivul pentru care Dumnezeu face lucrurile care se întâmplă acum, este că le-a făgăduit. El nu ar trebui să le facă, dar le face pentru că așa a făgăduit, și noi știm că El își ține întotdeauna făgăduințele. Toți cei care aveți rude bolnave, ca fetița aceasta mică de aici, care are așa probleme mari deși este atât de tânără, puneți-vă mâinile peste ea, dacă credeți cu adevărat. Și încă ceva: dacă aveți pe cineva drag pe inimă, aduceți-l în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și credeți. Faceți-o chiar acum și credeți, pentru că se va întâmpla ceva.

Voi nu vă puteți împrumuta credința, pentru că ea este o încredințare personală, nu o închipuire. Credința „*este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.*” (Evrei 11.1). Întreaga armură a unui creștin se odihnește pe credință, tot ce este supranatural: dragostea, bucuria, pacea, îngăduința, bunătatea, blândețea, răbdarea. Toate acestea sunt lucruri invizibile. Creștinul privește întotdeauna la lucrurile care nu se

văd, pentru că privește spre o făgăduință.

Cu ani în urmă, am fost chemat la spitalul dintr-o localitate, ca să mă rog pentru un băiat care avea difterie și era pe moarte. Eu am povestit de multe ori despre aceasta, deoarece pentru mine a fost un caz deosebit. Tatăl și mama lui erau mai în vârstă, iar băiatul avea cam paisprezece ani. Era singurul lor copil și era pe moarte din cauza acelei forme grave de difterie, care se localizase la inimă. Copilul își pierduse cunoștința și abia mai respira. Am uitat cât avea pulsul, dar abia mai respira. Bătrânul lui tată venea tot timpul la adunare și-l ruga pe administrator și pe alți frați: „Vino și roagă-te! Vino și roagă-te! Este suficient dacă vii la spital și te rogi pentru el.” Dar administratorul i-a zis: „Adu-l la adunare.” „Nu-l putem scoate din spital, pentru că este pe moarte,” a răspuns tatăl băiatului. Apoi a zis: „Dacă vine fratele Branham și îl roagă pe Dumnezeu, El ni-l va da înapoi.”

„Ce credință!” m-am gândit eu. M-am dus la spital, dar doctorii nu au vrut să mă lase să intru la el. „Nu poți intra” au spus ei, „pentru că ești un bărbat căsătorit și ai copii.” Billy Paul era mic în vremea aceea, iar ei au insistat: „Nu poți merge la el pentru că ai un copil mic.” Am aflat că doctorul era catolic, așa că l-am întrebat: „Dacă băiatul ar fi catolic și ar veni preotul ca să-i dea ultima împărtășanie, l-ați lăsa să intre?”

„Asta-i altceva, pentru că preotul nu are copii. Dar tu ai putea să-i transmiți boala la copil.”

„Vă rog să-mi permiteți să fac aceasta pe proprie răspundere. Sunt gata să semnez, pentru că dacă n-aș avea suficientă credință că sunt protejat când intru acolo, nici nu m-aș gândi s-o fac. Voi intra pe răspunderea mea. Gândiți-vă: dacă băiatul acesta ar fi catolic și ar fi pe moarte, i-ați refuza ultima împărtășanie dată de preotul lui?”

„Nu, nu aș face aceasta,” a răspuns medicul.

„Eu sunt pentru oamenii aceștia ceea ce este preotul pentru un catolic,” am continuat eu. În cele din urmă, doctorul a cedat și mi-a dat permisiunea să intru. M-au îmbrăcat ca pe un membru Klu Klux Klan și m-au dus la băiatul care era pe moarte. Mama și tatăl copilului au îngenuncheat pe partea cealaltă a patului, iar eu mi-am pus mâinile peste el și am făcut doar o rugăciune simplă: „Doamne Isuse, mă încred în Tine, că îl vei vindeca pe acest băiat pe baza credinței tatălui și a mamei sale.” El era inconștient de trei zile și respira foarte slab, dar eu m-am rugat

scurt, apoi am spus „Amin” și m-am ridicat.

Bătrânul lui tată și-a îmbrățișat soția și i-a zis: „Dragă, gândește-te că băiatul nostru este vindecat!” Deși nu era încă nici un semn vizibil, ei s-au îmbrățișat și l-au mulțumit Domnului. Sora medicală care stătea lângă băiat era foarte tânără. Avea optsprezece sau douăzeci de ani, dar era deja soră medicală. Ea a privit spre tatăl băiatului și i-a zis: „Domnul meu, mă tem că nu înțelegi situația, dar băiatul este pe moarte.” „O, nu,” a răspuns tatăl, „băiatul va trăi!”

„Cum poți să-ți faci asemenea speranțe deșarte, când știi bine că fiul tău este pe moarte?” „Dar nu este o speranță deșartă!”

Atunci, ea i-a explicat situația din punct de vedere medical. Poate este printre noi și vreun medic. Eu nu am cunoștințe medicale și nu cunosc aparatele sau terminologia medicală. Ei i-au măsurat bătăile inimii și au observat că abia mai bătea, așa că sora medicală a repetat ceea ce a spus medicul: „Nu se cunoaște nici un caz în care o inimă atât de slăbită ca a băiatului, să-și mai revină.” Nu voi uita niciodată privirea aceluia tată bătrân. El s-a apropiat de ea, i-a pus mâna părintește pe umăr și i-a zis:

„Soră, tu îți spui părerea conform foii medicale, pentru că așa ai învățat, dar eu mă încred într-o făgăduință divină.”

Astăzi, băiatul este misionar în Africa și tată a trei copii. Depinde ce așteptați. Acel tată a crezut și a spus: „Dacă vii și-ți pui mâinile peste copil...” arătând aceeași credință ca atunci când sutașul a zis: „*Spune doar un cuvânt și robul meu va trăi.*” Vedeți? Este ceva ce posedăți.

Nu a fost nimic vizibil, ci bătrânul tată a crezut și a prins Ceva. A fost la fel ca în cazul femeii care s-a atins de haina Lui și s-a gândit: „*Dacă mă voi atinge de haina Lui, mă voi vindeca.*” Asta este! Voi trebuie să cuprindeți această credință adânc în inimile voastre, fiindcă se va întâmpla după cum veți spune.

Bărbaților, voi știți că dacă sunteți soțul potrivit, nu există în lume nici o altă femeie pe care s-o iubiți ca pe soția voastră. Desigur, există multe alte femei mai frumoase decât ea, dar dacă vă iubiți soția cu adevărat, nu contează cât de bine arată la exterior, pentru că o iubiți pur și simplu. Nu știți de ce, dar o iubiți. Același lucru este valabil și pentru voi, femeilor, și pentru oricine iubește pe cineva. Așa simțiți și voi, tinerelor, pentru prietenul vostru și voi, băieților, pentru prietena

voastră. Dacă ați întâlnit persoana potrivită, în voi este ceva care vă face să știți că o iubiți.

La fel este și cu credința. Voi știți că se va întâmpla și nu este nici o umbră de îndoială, indiferent câți vorbesc împotriva. Voi credeți oricum, pentru că este credința adevărată. Primiți-o în seara aceasta, în timp ce vom vorbi despre tema aceasta.

De la Crăciun încoace, am predicat foarte mult și am avut doar o pauză scurtă, iar acum sunt și puțin răgușit din cauza diferențelor climatice și de timp. Totuși, în seara aceasta aș vrea să vorbesc despre tema: „Treziiți-L pe Isus!” sau: „Chemați-L pe Isus să acționeze.”

După cum am aflat din Scripturi, Isus avusese o mare adunare. El a umblat pe pământ și a făcut tot timpul numai ceea ce era plăcut înaintea lui Dumnezeu. Biblia spune că El a făcut numai ce-I era plăcut lui Dumnezeu și nu a trăit după plăcerea Lui, ci S-a făcut cunoscut pe deplin prin lucrările Lui, care au dovedit cine era.

El a învățat toată ziua noroadele prin pilde și era însoțit de o mare putere. Apoi a vrut să treacă pe malul celălalt al lacului. Fiind Cel ce este, El știa că pe malul celălalt Îl aștepta o lucrare mai mare. Era foarte obosit, pentru că toată ziua ieșise din El o putere, când oamenii care credeau, Îl atingeau pentru vindecare.

Scriptura relatează că fiind obosit și slăbit, El S-a dus în partea din spate a corăbiei și S-a culcat pe o pernă, pentru că voia să Se odihnească puțin, în timp ce traversau lacul Ghenezaret. Ucenicii au preluat cârma și au ridicat velele, așa cum fac marinarii. Mulți dintre ei erau pescari și cunoșteau bine marea și corăbiile. Se simțeau bine, pentru că trăiseră un timp minunat, așa că jubilaiu și vorbeau, probabil, despre ceea ce se întâmplase în ziua aceea. Voi știți că este ceva deosebit când vedem că Domnul nostru Isus face ceva și știm că vine de la El, fiindcă nimeni altcineva nu o poate face. Astfel, când ne întâlnim fiecare vrea să depună mărturie despre aceasta. Toți vor să spună ceva și să vorbească despre aceasta. Așa se întâmplă când are loc o trezire în adunarea voastră, iar păstorul, evanghelistul sau altcineva, aduce un mesaj minunat, sau când vedeți că se întâmplă ceva deosebit. Dacă, de exemplu, este vindecat cineva din vecini, toți vecinii ceilalți se adună și vorbesc despre aceasta: „Ce minunat! Ai fost acolo? O, dacă ai fi văzut aceasta! A fost ceva supranatural!”

Întotdeauna când Dumnezeu face ceva supranatural, inimile oamenilor sunt mult

mai mișcate decât atunci când se întâmplă alte lucruri. Este o trăire de neuitat când ne întâlnim cu Domnul Isus și recunoaștem cât de minunate sunt căile Lui, prin lucrările pe care le face.

Noi ne închipuim cum s-au bucurat ei pentru lucrurile care s-au întâmplat în acea trezire, și aș fi bucuros dacă s-ar întâmpla și printre noi la fel, în seara aceasta.

În ultimii zece sau cincisprezece ani, noi am trăit una din cele mai mari treziri pe care le-a văzut lumea; o trezire care nu se poate compara cu trezirea din zilele lui Billy Sunday, cu cea din Wales, sau cu trezirile din zilele lui Wesley sau Moody, pentru că aceasta s-a răspândit în întreaga lume, focul trezirii fiind aprins de adunări puternice de vindecare. Așa se face că astăzi, această Evanghelie este predicată în țările din Africa, în China, Japonia și în toată lumea, oamenii fiind vindecați pretutindeni, chiar și în momentul acesta. Eu cred că este una din cele mai mari treziri și în același timp, una din ultimele treziri pe care le trăiește lumea aceasta, o trezire care se întinde peste tot Pământul.

Dar în ultimii ani, s-a mai liniștit puțin, așa că nu se mai vede entuziasmul de care au fost cuprinși oamenii la început. Eu pot să-mi amintesc cum am primit, prin Duhul Sfânt, privilegiul de a pregăti calea acestei treziri. Cu mulți ani în urmă, în 11 iunie 1933, Îngerul Domnului S-a arătat la râul Ohio și m-a trimis în lucrarea Sa, apoi am văzut cum inimile predicatorilor de pretutindeni au fost înflăcărate și au luat naștere treziri. Oamenii se ridicau de pe târgi și de pe paturi și plecau vindecați în momentul în care erau aduși în adunare, așa că nu trebuia să se spună nici un cuvânt. Era suficient să fie prezenți acolo.

Îmi amintesc de o seară în Vandalia, Illinois. La numai cinci minute după ce am intrat în adunare, în întreaga clădire nu a mai fost nici o persoană slăbită. Orbii și-au căpătat vederea, surzii auzul, mușii au vorbit. Toți au fost vindecați pentru că Duhul Domnului era prezent acolo. Vedeți? Când trezirea este în desfășurare, putem să atingem Ceva, dar când focul trezirii este stins, acest lucru este aproape imposibil. Oamenii sunt credincioși, dar lucrarea Duhului nu mai este atât de proaspătă în ei, de aceea nu mai este prezentă acea atmosferă minunată în care se întâmplă ceva. Este ca într-o fierărie, unde fierul este înroșit în foc înainte de a fi format pe nicovală. Dar dacă materialul se răcește, nu-l mai puteți forma.

De aceea este nevoie de trezire. Astfel, fiecare trebuie să vină în arșița Duhului Sfânt, pentru ca puterea lui Dumnezeu să se pogoare și să pună în mișcare o

trezire. Atunci, peste tot vor avea loc adunări de rugăciune care vor ține zi și noapte, pentru că oamenii nu vor mai pleca nicăieri.

Îmi amintesc ce s-a întâmplat în Jonesboro, Arkansas, chiar la începutul slujbei mele. Era a treia adunare pe care o țineam. Prima avusese loc în Saint Louis, a doua în Coming, iar cea din Jonesboro era a treia. Ziarele scriau: „La această adunare au participat douăzeci și opt de mii de oameni.” Pe o distanță de douăzeci sau treizeci de mile erau numai corturi. Nu era nici o fermă în care ar fi putut fi cazați oamenii, pentru că Jonesboro este un oraș mic. Au venit de pretutindeni, de aproape și de departe, iar unii au mers cu lanternele prin sălbăticie până au ajuns la un autobuz care i-a adus până acolo.

Într-o seară, înainte de a începe adunarea, am fost și eu acolo ca să mă rog și am văzut femei tinere care veneau cu pantofii și ciorapii sub braț, iar înainte de a intra în oraș, s-au oprit, și-au șters praful de pe picioare, și-au tras ciorapii și și-au încălțat pantofii, apoi au venit la adunare. Am văzut cum și-au pus copiii bolnavi sub prelate vechi de mașină și au așteptat zi și noapte, protejându-se de ploaie și furtună cu cartoane și corturi, până când au fost lăsați în clădire. Acolo orbii și-au primit vederea și surzii au auzit. Privind la acele zile, slujba din seara aceasta a ajuns mult mai departe, dar cu toate acestea focul trezirii este stins.

Când oamenii veneau pentru rugăciune, erau întrebați doar: „Crezi, frate?” și era suficient. Se întâmpla pe loc și ei plecau mai departe. Nu aveau nevoie de mai mult, pentru că credeau și trezirea era în curs.

Ucenicii au trăit și ei acele lucruri și, în timp ce Isus Se odihnea, s-au bucurat în felul lor simplu de ceea ce au văzut în ziua aceea. Cred că trezirea aceasta este la fel și că noi suntem în timpul de odihnă dintre trezire și venirea Lui; timp în care El este liniștit, cum se întâmplă între două adunări. Indiferent ce spune lumea, noi ne bucurăm pentru lucrările puternice și minunate pe care le-am trăit și le-am văzut în timpul acestei treziri, pentru că am fost martorii lor. Acestea sunt lucruri confirmate, care s-au întâmplat cu adevărat. Și în timp ce vecele se mișcau liniștite în adierea vântului, ei au avut prilejul să vorbească despre El, despre lucrările Lui, despre ceea ce a spus și despre slujba Lui ca Mesia. Mulți dintre ei, și mai ales ucenicii, au vorbit unii cu alții despre ceea ce L-au văzut făcând.

Același lucru îl facem și noi în timpul trezirii din Shreveport sau din orice alt loc: vorbim despre cele petrecute acolo. Cum am spus și aseară, poate că Petru a zis:

„Când mi-a povestit Andrei despre El, am fost puțin sceptic, dar când mi-a spus cine sunt și cine este tatăl meu, nu am mai avut nici o îndoială și am crezut.” Probabil au mai vorbit și Filip, Andrei și alții. Noi am vorbit aseară despre femeia de la fântâna Samariei și poate au vorbit și ei despre ea. Poate vreunul dintre ei a povestit: „Știți când m-am simțit ciudat, fraților? Când ne-am dus să cumpărăm alimente în Sihar, iar când ne-am întors, L-am văzut printre tufișuri că povestea cu femeia aceea cu renume rău. Atunci mi-am zis: „Cum ar fi dacă ar veni câțiva preoți și ar vedea că Învățătorul nostru vorbește cu o astfel de femeie? Ce ar spune despre El? Dar apoi mi-am amintit cuvintele Lui și am avut din nou încredere în El, pentru că mi-am dat seama că vorbea cu ea dintr-un singur motiv.

Apoi El i-a zis: „Du-te, ia-l pe bărbatul tău și veniți amândoi aici.” Dar femeia l-a răspuns: „Nu am bărbat.” Oh, cum am tresărit în inimile noastre, fiindcă ne-am gândit că de data aceasta Se înșela. Vă dați seama! Isus i-a zis femeii să-și aducă bărbatul, iar ea l-a răspuns că nu are bărbat. Vă amintiți expresia fețelor noastre când am auzit acele cuvinte? Aveam o încredere atât de mare în El și deodată ne era zguduită! Dar El a continuat discuția cu ea și i-a zis: „Spui adevărul, pentru că ai avut cinci bărbați, iar cel cu care ești acum, nu este bărbatul tău.”

Atunci femeia a recunoscut că El este Mesia, Unsul lui Dumnezeu. Mai întâi, l-a zis: „Doamne, văd că ești proroc!” apoi a continuat: *„Eu știu că trebuie să vină Mesia, care Se numește Hristos, iar când va veni El, va face aceste lucruri.”* Mărturia pe care a depus-o această femeie în cetate, a avut efect asupra tuturor locuitorilor de acolo.”

Poate tânărul Ioan a spus: „Știți când a devenit realitate pentru mine? În ziua când am văzut cum a frânt pâinile. Toți eram flămânzi, iar El Se retrăsese în pustie și nu-L găseam, dar după o vreme L-am văzut. Era prezentă o mulțime mare de oameni, iar noi l-am zis: „Lasă-i pe oameni să meargă în oraș să-și cumpere ceva de mâncare,” însă El ne-a răspuns: „Dați-le voi de mâncare,” după care a luat cinci pâini și doi pești și a început să dea la oameni. Am observat cum lua de fiecare dată câte o bucată de pâine și nu se termina; și la fel s-a întâmplat cu peștele. Și nu doar că era un pește, ci era un pește fript.

Ce fel de atomi a eliberat El, fraților, de a scos tot timpul o bucată de pâine coaptă și un pește fript, fără să trebuiască să le pregătească? Noi am știut că El este Creatorul, dar iată că acolo a creat pește prăjit și pâine coaptă.”

Și Ioan a continuat: „Când eram copil am locuit în apropiere de Ierihon și îmi amintesc cum mă legăna mama mea evreică și îmi povestea tot felul de povestiri biblice, ca să mă adoarmă la amiază.”

Este foarte bine dacă o mamă face aceasta cu copilul ei. Creșteți-vă copilul pentru calea pe care trebuie să meargă! Ar fi mai bine să procedați așa decât să deschideți televizorul și să priviți lucrurile care sunt arătate acolo. Mai bine citiți-i o povestire biblică, fiindcă aceasta se impregnează în caracterul lui tânăr.

„Mama mi-a povestit și despre sunamita a cărei copil a fost înviat de Elisei,” a continuat Ioan, „și mi-a plăcut foarte mult. Mi-a povestit și cum a fost călăuzit poporul nostru afară din Egipt. Noi am mers împreună la Iordan, mi-a arătat partea cealaltă a râului și mi-a zis: „Acolo și-au ridicat tabăra.” Ei au pribegit timp de patruzeci de ani prin pustie, dar îmbrăcămintea nu li s-a uzat, iar Dumnezeu le-a dat în fiecare dimineață pâine proaspătă din cer.” Cu mintea mea de copil, eu am întrebat-o: „Mamă, dar are Dumnezeu atâtea cuptoare încât să coacă pâinea care le-a fost adusă în fiecare dimineață de îngerii Lui?”

„Nu,” mi-a răspuns ea. „Tu ești prea tânăr ca să înțelegi aceasta, dar Dumnezeu nu are cuptoare în cer. El nu are nevoie de așa ceva. Noi avem nevoie de cuptoare, dar Dumnezeu nu are, pentru că El este Creatorul. Privește! El vorbește și deja este pâine, pentru că este Creatorul!”

Fraților, astăzi când am stat acolo și am văzut cum a luat o bucată de pâine și a împărțit-o, apoi a băgat mâna în coș să ia alta, și era încă o bucată creată, am știut că nu urmăm un proroc mincinos și că El este Creatorul însuși în chip de Om.”

Apoi, cred că au discutat despre poziția unor oameni față de El, cum unii au crezut, iar alții nu, și despre poziția Lui față de unii oameni. Voi știți că creștinătatea s-a schimbat mult în ultimul timp. Trebuie să te porți cu ei ca și cu niște bebeluși, să le promiți multe și să le dai multe, ca să creadă și să vină la biserică. Trebuie să le promiți că vor avea un cerc respectabil de cunoscuți și multe altele, dar acesta nu este creștinism.

Creștinismul nu înseamnă să fii răsfățat, ci este aspru, iar creștinul nu este o plantă de seră. Planta de seră este un hibrid și trebuie stropită tot timpul pentru a o apăra de insecte, fiindcă este sensibilă. Așa sunt și mulți creștini: trebuie stropiți tot timpul cu tot felul de promisiuni, dar voi nu aveți nevoie de aceasta. O plantă sănătoasă nu are nevoie să fie stropită și nu este atacată de insecte.

Astăzi, omul încearcă să sucească totul, dar Dumnezeu a spus la început că fiecare sămânță va rodi după soiul ei. Eu am citit în revista Reader's Digest despre un soi nou de cereale, o încrucișare productivă care are un grăunte mare, dar nu este folositor. Ei cultivă roșii mai mari și mai frumoase, dar nici nu au gust de roșii; și cresc pui care aproape că nu mai au aripi, niște hibridi. Gândiți-vă că ei cultivă tot felul de cereale hibride, dar nu pot semăna boabele din nou, pentru că nu se mai pot reproduce pe cale naturală, ci putrezesc. De ce? Pentru că nu au viață în ele. Acesta este motivul pentru care trebuie încrucișate de fiecare dată. Dar aceasta dovedește că teoria evoluției, așa cum și-o închipuie omul, este falsă.

Voi puteți încrucișa un cal cu o măgăriță și să obțineți un catâr, dar catârul nu se mai poate reproduce. Se încheie cu el. Se spune că dacă oamenii vor continua să mănânce hrana aceasta artificială, în douăzeci de ani femeile vor avea asemenea schimbări în corp, încât nu vor mai putea naște copii. Acest neam se apropie de sfârșit; nu mai are viață în el.

Omul nu mai este așa cum era odată. Uitați-vă la bărbații de astăzi. De exemplu, ce dure erau în trecut jocurile cu mingea. Dar astăzi ei trebuie să poarte cască de protecție și în fiecare an sunt uciși o mulțime. Dacă sunt loviți în cap, în timpul jocului, mor pe loc, pentru că nu mai au rezistență. Aceasta se întâmplă din cauza încrucișărilor care au contaminat tot sistemul economic.

Dar încrucișarea a cuprins și biserica. Astfel, în loc să creștem creștini biblici adevărați și robuști, noi i-am încrucișat cu denominațiunile, așa încât se aude doar: „Eu am asta; eu am cealaltă. Eu aparțin aici; eu aparțin dincolo.” Noi nu avem nevoie de aceste încrucișări, ci de faptele apostolilor, dar le putem avea numai dacă ne întoarcem la Biblie și ne îndepărtăm de toată această religie încrucișată. Hibridii trebuie răsfățați, pentru că nu au credința adevărată. Ei sunt slăbănogi, moleșiți și trebuie tratați cu grijă. Dacă îi întrebi: „Ești creștin?” ei îți răspund: „Eu sunt metodist!” „Ești creștin?”

„Eu sunt prezbiterian,” sau: „Eu sunt pentecostal,” dar aceasta nu are nici o însemnătate înaintea lui Dumnezeu, pentru că voi sunteți creștini numai când sunteți născuți din nou din Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu trăiește în voi.

Mie îmi plac foarte mult caii de rasă curată, pentru că sunt inteligenți și poți să-i înveți orice, dar cu un catâr nu poți face nimic. El este doar un măgar bătrân cu urechi lungi, iar când îi vorbești, își ciulește urechile și te privește întrebător. El

este un hibrid, o încrucișare.

Aceasta îmi amintește de mulți așa-zisi creștini cu religia încrucișată. Dacă le spui: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci!*” ei îți răspund: „Nu cred aceasta!” Nu poți să-i înveți nimic. Cum ai putea s-o faci când sunt pierduți de la început? Ei zic: „Biserica mea crede așa! Adunarea mea învață așa!” deși Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Vedeți? Acesta este motivul pentru care nu îmi plac creștinii încrucișați!

În schimb, îmi plac caii de rasă curată, fiindcă ei știu cine este tatăl și mama lor, cine este bunicul și bunica lor, iar arborele lor genealogic poate fi urmărit până la început. Așa știe și creștinul de rasă curată cine este Tatăl lui. El este de la Dumnezeu; este pentru totdeauna Același Cuvânt al lui Dumnezeu. El este un urmaș de rasă curată al lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este în el și Isus Hristos se face cunoscut prin el.

Necredincioșii! Într-o zi, Isus a vrut să scape de niște paraziți, fiindcă erau prea mulți care mergeau numai așa după El. El și-a chemat ucenicii la început; apoi a mai avut încă șaptezeci care luau parte la slujbă, în timp ce la adunările Lui participau mii de oameni. Astfel, le-a zis: „*Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi.*”

Ce credeți că ar fi spus un doctor, dacă s-ar fi aflat printre ascultători? Dar un om înțelept în felul lumii? El nu le-a explicat aceste cuvinte, pentru că nu trebuia s-o facă.

Desigur, un doctor ar spune: „Depărtați-vă de omul acesta, fiindcă este nebun! Noi nu suntem vampiri ca să bem sângele unui om și nici canibali ca să-i mâncăm carnea!” Apoi pot să-mi închipui că s-a ridicat un preot și a spus adunării: „Aceasta este prea de tot! Pe aici am intrat în adunare și pe acolo ieșim afară, fiindcă nu vom mai participa la adunările Lui!” Și L-au părăsit toți.

Atunci Isus S-a întors spre cei șaptezeci și le-a zis: „*Ce ați zice dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...*”

Când au auzit aceasta, cei șaptezeci au zis: „Fiul omului să Se înalțe la cer? Cum adică, doar ne-a arătat grajdul în care S-a născut și o cunoaștem pe mama Sa, care L-a înfășat în scutece! El a fost născut în Betleemul din Iudeea și a crescut aici în Nazaret. Frații și surorile Lui, întreaga Lui familie locuiește aici, deci cum poate

zice: „Fiul omului se va înălța!”? Vedeți? El nu le-a explicat nimic, doar a exprimat acele cuvinte. Și pentru că nu le-a explicat, nu au înțeles, așa că au zis: „Pe aici am intrat și pe acolo vom ieși!” Era mai mult decât puteau suporta.

Noi avem încă aceleași categorii de oameni. Desigur. Știm că există, pentru că îi vedem. După ce au plecat cei șaptezeci, El S-a întors spre ucenicii Săi. Gândiți-vă că nici ei nu puteau înțelege acele cuvinte, dar au crezut. Deci Isus S-a întors spre cei doisprezece, i-a privit apoi i-a întrebat: „*Voi nu vreți să vă duceți?*” Atunci Petru a spus acele cuvinte mari: „*Doamne, unde să mergem? Noi avem credința și convingerea că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu și că Tu singur ai cuvintele Vieții veșnice!*” (parafrizare). Vedeți? Ei nu puteau să explice cum trebuie să mănânce trupul și să bea sângele Lui și nu înțelegeau cum Se va înălța El în locul de unde a venit, deși Se născuse în Betleem, dar au crezut; iar credința nu cunoaște dezamăgire. Ea este ancorată puternic și rămâne statornică, indiferent ce spune cineva. Astfel, ei au rămas pentru că erau hotărâți pentru Viața veșnică.

Întotdeauna sunt grupuri diferite. Astfel, unii au crezut și au spus: „Niciodată nu a vorbit cineva ca El!” în timp ce alții n-au crezut și au zis: „Vom mai vorbi despre aceasta.” Vedeți? Cei ce au crezut, au zis: „Nici un om nu a vorbit vreodată ca Bărbatul acesta. El are ceva deosebit și dovedește ceea ce spune.” Ei spuneau aceasta pentru că au înțeles: „El nu vorbește ca un preot și nici ca rabinii noștri, iar Dumnezeu confirmă tot ce spune și dovedește că este adevărat.”

Cred că Ioan este cel care a spus mai departe: „Gândiți-vă că El este acum cu noi!” Ce mângâiere era aceasta pentru ei! Ce siguranță! Ce siguranță ar trebui să fie și pentru noi!

Eu sunt misionar și am călătorit prin lume, așa că am văzut diferite religii și tot felul de dumnezei păgâni pe care îi au oamenii. Eu cunosc islamul, budismul, jainismul și multe altele, și știu că și triburile de băștinași au dumnezei păgâni. Niciunul dintre ei nu este corect, în afară de creștinism. Toți întemeietorii acelor religii sunt morți, iar mormintele în care au fost îngropați, sunt cunoscute. Dar creștinismul este adevărat, pentru că Întemeietorul lui a murit și a fost îngropat, dar apoi a înviat, iar noi avem dovada că este viu.

De peste o mie de ani, la mormântul lui Mahomed stă pregătit un cal alb, pe care străjile îl schimbă la câteva ore. Ei spun că atunci când va învia Mahomed, va încăleca imediat pe cal și va porni să biruiască lumea.

Isus Hristos a înviat din morți cu două mii de ani în urmă, iar în seara aceasta este printre noi. Noi vedem întunericul și, prin ceea ce se petrece astăzi, recunoaștem că sfârșitul este aproape. Ceasul este aproape, iar în timp ce traversăm marea furtunoasă a vieții, ne dăm seama că corabia noastră se poate scufunda în orice clipă. Luminile s-ar putea stinge în orice moment, și niciunul dintre noi nu știe dacă în seara aceasta vom părăsi clădirea aceasta în viață, fiindcă nu știm când vine moartea.

Ce simțământ de siguranță au avut ucenicii când au știut că însuși Creatorul era în corabie cu ei! Ce încredere fericită, ce nădejde mântuitoare, ce siguranță, să știm că în ceasul acela întunecos, la sfârșitul istoriei, avem certitudinea că Creatorul este cu noi în călătoria pe marea vieții și ne ocrotește de orice ar veni! Eu nu mă tem de nimic, chiar dacă bombele cad sau vine orice altceva! Noi navigăm cu Creatorul! Ce siguranță pentru călătoria noastră!

După trezire, Isus Se odihnea, iar ei au vorbeau despre El și despre lucrările puternice pe care le-a făcut. Mai înainte, am amintit că timpul dintre treziri se aseamănă cu cel de acum. El Le-a dovedit clar cine era, iar oamenii au știut cine este El, în afară de cei pe care i-a orbit. Dar cei care s-au ținut de Scriptură, au știut că Cuvântul lui Dumnezeu S-a împlinit pentru fiecare generație și la fel făgăduința Sa pentru fiecare epocă. Prin El, S-a împlinit exact ceea ce trebuia să se îplinească în timpul lui Mesia, și pentru că a îndeplinit fiecare cerință, ei erau siguri că este El.

Dar vedeți, El a fost atât de simplu! Astfel, nu S-a îmbrăcat ca un preot și nu a avut școală. Nu ni se relatează nicăieri că S-ar fi dus vreodată la școală, dar avea ceva deosebit.

Și când a văzut că ei nu înțeleg, i-a îndemnat: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39).

Ucenicii purtau toate aceste lucruri în inimile lor și se gândeau la ele. Asemenea unor copii, ei puteau să stea fără nici o grijă în timp ce traversau lacul, pentru că El era în corabie cu ei. Prieteni, ce ar trebui să realizeze aceasta în noi, știind că Același Isus Hristos, același Creator, Același Dumnezeu, ni S-a făcut cunoscut și este în seara aceasta cu noi? Ce simțământ, să știi că El este prezent aici!

Dar tocmai când totul era atât de liniștit, a venit furtuna: corabia a fost trântită

Încoace și încolo și s-a umplut de apă, iar catargele i s-au rupt, așa că orice speranță de supraviețuire era pierdută.

Nu este curios că și acum, când ne apropiem de sfârșit, este așa? Este într-adevăr ciudat. Noi putem povesti ce mare este El; putem mărturisi în biserica noastră cât este de mare; le spunem șefului, colegului de lucru și oamenilor de pe stradă cât este de puternic, dar la prima încercare, devenim nesiguri. Noi știm ce poate face El, fiindcă L-am văzut făcând minuni, dar ce se întâmplă dacă apare în familia noastră vreo boală sau altceva? Suntem deznădăjduiți și nu mai avem nici o speranță. Vedeți? Deși văzuseră multele minuni pe care le făcuse El, ei au uitat totul când au dat de greu.

Așa este și acum. Noi am trăit această trezire mare și știm despre celelalte treziri mari care au avut loc în istorie. Știm că El este prezent printre noi și cunoaștem toate aceste lucruri, dar când vine vreo încercare, nu o mai putem scoate la capăt.

De exemplu, în bisericile noastre sunt probleme și certuri, la fel ca în denominațiuni. Noi nu știm ce se întâmplă, dar vedem că este ceva ce ia proporții. Toți cei care credem Biblia, recunoaștem că este pe cale să se întâmple ceva; nu există nici un om să nu știe aceasta.

Toate bisericile vor fi aduse în Consiliul Mondial al Bisericilor, dar când fac aceasta, ele sacrifică marea învățătură evanghelică a Bibliei. Chiar și penticostalii simpatizează cu ei și intră înăuntru; dar așa cum sunt conduse oile la abator, așa merg ei în Conciliul Mondial al Bisericilor. Chiar și mulți conducători penticostali cunoscuți sunt de acord cu aceasta, însă eu vă spun: să nu vă băgați niciodată capul acolo, pentru că este exact ceea ce avertizează Biblia că va veni: fiara și semnul ei! Totul își ocupă locul, iar când vedem aceste lucruri, ne întrebăm cum va fi sfârșitul.

Când au venit greutățile, ei au uitat că Cel despre care vorbiseră până atunci, Creatorul însuși, era cu ei în corabie. Poate ziceți: „O, dacă aș putea gândi așa!”

Vă rog să vă gândiți la aceasta. El este încă cu noi, pentru că este întotdeauna Cuvântul. Așa cum am spus și aseară, în Ioan 1.1 scrie că El era Cuvântul. „*Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” Și noi avem și astăzi acest Cuvânt care ne arată planul și felul Său de lucrare din timpul acesta; nu gândurile pe care le-a avut Moise în timpul lui; nu gândurile ucenicilor, nu gândurile lui Luther sau ale lui Wesley, nici gândurile celor din timpul mișcării penticostale. Noi putem vedea

trezirea lui Luther, trezirea pentecostală și toate epocile, dar avem Biblia ca să ne spună ce se întâmplă și acum, pentru că Dumnezeu este Cel care-Și interpretează Cuvântul pentru epoca în care trăim acum. El este propriul Său Interpret, dar cu toate acestea ne lăsăm cuprinși de nesiguranță. Nu vă neliniștiți!

Uneori, ucenicii Lui ajung în probleme trupești, ca de exemplu, boli, cancer pe care nu le pot birui și în fața cărora chiar și doctorii sunt neputincioși și nu știu ce să facă, iar atunci, asemenea ucenicilor, uităm foarte ușor cine este cu noi în corabie. Ei ar fi trebuit să știe că nimic nu era ascuns de El și că știa ce se va întâmpla. El era acolo și cunoștea toate lucrurile. Deci El a știut încă de când S-a urcat în corabie că se va întâmpla acel lucru și cum vor reacționa ei. Și atunci de ce a îngăduit aceasta?

El știe că uneori trebuie să ajungem în asemenea situații și ne-a spus mai dinainte în Biblie, că trebuie să fie așa. De ce a făcut-o atunci? Ca să le încerce credința.

De ce îngăduie El ca o femeie drăguță ca aceasta să stea în scaunul cu rotile? De ce îngăduie ca bărbați tineri, ca cel de acolo, să stea în scaune cu rotile? De ce? Deși sunt handicapați, ei au adesea o viață normală. Poate că alții stau aici cu dureri de inimă, iar dacă nu sunt vindecați de Dumnezeu, vor muri până dimineață. Așa este. El a știut ce li se va întâmpla, dar a îngăduit aceasta ca să le încerce credința. De aceea li s-a întâmplat acel lucru ucenicilor, iar astăzi este la fel.

El le-a dovedit cine era. Prin Cuvânt și prin semnele și minunile care s-au întâmplat printre ei, El a dovedit că era Mesia care trebuia să vină.

El S-a legitimat la fel și printre noi, prin botezul cu Duhul Sfânt și prin restituirea lucrurilor făgăduite pentru timpul acesta, dovedind că este prezent și că este Același ieri, azi și în veci. Dar vedeți ce repede devenim nesiguri la fiecare fleac? Nu ar trebui să permitem aceasta.

El a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.*” Dacă Biserica, dacă Duhul Sfânt nu face lucrările care trebuie să se întâmple în ceasul acesta, să nu credeți mesajul. Atunci aveți tot dreptul să nu credeți. Dar dacă le face, dacă El face exact lucrările pe care a făgăduit că le va face în timpul acesta, aceasta ar trebui să ne dea siguranța să spunem: „Mă duc la adunare, pentru că am aflat că acolo este prezent marele Duh Sfânt și descoperă tainele inimii oamenilor.” Aceasta este exact ceea ce a făgăduit El pentru zilele din urmă când Se va descoperi. Isus Hristos însuși a spus aceasta.

El a spus că lumea va fi într-o stare ca cea din zilele Sodomei și că bisericile vor fi la fel de destrămate ca atunci. Lot, care era un căldicel, era cu sodomiții, în Sodoma, dar Avraam este simbolul grupului ales și chemat afară. La el, la cei aleși, a venit un mesager, în timp ce în Sodoma au fost trimiși doi mesageri, fiecare fiind un simbol pentru ceva: până și Numele, felul de lucrare, fiecare semn și fiecare descoperire sunt în concordanță cu ceea ce a spus El că se va întâmpla.

De ce ne temem? De ce au venit aceste lucruri peste noi? El ne încearcă pentru că vrea să vadă cum reacționăm. El le-a zis iudeilor: „...dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, pentru că ele mărturisesc cine sunt.” Vedeți, ei ar fi trebuit să-L recunoască, dar nu L-au recunoscut.

El era Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor; era Creatorul vântului și a mării. Și dacă a creat vânturile și marea, nu poate să le facă să asculte de Cuvântul Său? Dacă El este creatorul tuturor lucrurilor, nu poate să le facă să-L asculte? Gândiți-vă că El a creat și trupul nostru, de aceea și el trebuie să asculte de Cuvântul Său. Voi spuneți: „Dacă aș fi sigur de aceasta!” Noi o știm sigur. El este aici ca să ne dovedească aceasta, iar trupurile noastre trebuie să asculte. Gândiți-vă că El are toată puterea.

El a făgăduit că ne va ridica din țărână chiar și dacă va mai rămâne din noi doar o lingură de cenușă. El a făgăduit aceasta și trupul trebuie să-L asculte. Astfel, dacă murim, avem siguranța că vom învia, pentru că așa a făgăduit El. Făgăduința Lui este Cuvântul, iar noi Îl credem. Credeți în învierea trupului? Sigur că da. Dacă nu credeți, nu sunteți creștini. Noi credem că El ne va învia în ziua din urmă. Cine spune aceasta? Cuvântul Său, iar noi ne ținem cu toată puterea de El.

Dacă vedem Cuvântul Său confirmat și recunoaștem că El este cu noi, ni se va întâmpla la fel ca ucenicilor Săi, când au fost cu altă ocazie pe lac și era să se scufunde din nou. Atunci L-au văzut pe Isus mergând pe ape spre ei, dar s-au temut, fiindcă s-au gândit că era o nălucă. Aceasta i-a speriat atât de tare încât au strigat. Vedeți? Ei se temeau de Singurul care putea să-i ajute.

Așa este și astăzi: oamenilor le este frică de Singurul care îi poate ajuta. Dar El le-a spus: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!” (Marcu 6.50). Cum știți că este El? Pentru că Se legitimează prin Cuvântul Său. Așa S-a legitimat prima dată, și așa o va face de fiecare dată. Cum? Prin Cuvântul Său. Când au ajuns la capătul puterilor, unul dintre ucenici și-a amintit că Creatorul era cu ei. Nădejdea mea este că și cu noi se

va întâmpla la fel, pentru că în Evrei 13.8 scrie că El este Același și astăzi.

Ce au făcut ei atunci? L-au trezit pe Isus. „Du-te și trezește-L pe Isus! Trezește-L și cheamă-L să acționeze!” Este atât de simplu! Ei văzuseră deja multe lucruri pe care le făcuse Dumnezeu, iar cuvintele Lui le dovediseră cine era El. Și când L-au chemat, nu a fost greu să-L convingă să acționeze. La fel este și cu noi.

Ei L-au trezit și I-au zis: „*Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?*” (Marcu 4.38).

Voi întrebați: „Cum putem fi siguri, avem vreo dovadă?” Isus a spus în Ioan 14.12: „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” Așa este. Credința noastră îl aduce pe Isus la noi. În Luca 17, El ne-a spus mai dinainte că în zilele din urmă, când Se va descoperi Fiul omului, va fi la fel ca în timpul Sodomei și Gomorei, iar noi vedem că se împlinește întocmai.

La sfârșitul capitolului 4 din Maleahi, El a vestit ce se va întâmpla în timpul sfârșitului, când va veni un mesaj prin care oamenii vor fi întorși la credința care a fost dată la început, după care cei răi vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor celor neprihăniți. (Maleahi 4.3).

Noi vedem toate aceste făgăduințe, iar acum, El vă cheamă pe fiecare în parte să-L chemați să acționeze. Chemați-L să acționeze, fiindcă El dorește să fie acolo unde este chemat! Priviți! Dacă îl chemați să acționeze, așa cum au făcut ucenicii când au zis: „Noi vrem să-L trezim,” s-o faceți pentru ca El să-Și confirme Cuvântul făgăduit întocmai cum a spus. Noi știm că în zilele din urmă, când Se va descoperi Isus Hristos, va fi ca în zilele Sodomei. Să nu vă îndoiiți și să nu vă temeți, pentru că El a făgăduit că Se va descoperi Bisericii, și El este Același ieri, azi și în veci.

Odată, am vorbit despre măreția Lui, iar o femeie a venit la mine și mi-a zis: „Domnule Branham, într-un punct sunt împotriva învățaturii tale!”

„Mulțumesc mult, dacă este vorba de un singur punct. Nădejdea mea este că și Dumnezeu va găsi doar unul,” i-am răspuns eu. „Tu îl slăvești prea mult pe Isus.” „Nădăjduiesc că acesta va fi singurul lucru care va vorbi împotriva mea, dar eu cred că nu îl slăvesc destul.”

„Oh, ba da,” a spus ea, „asta faci! Tu faci din El Dumnezeu.” Femeia aceea era de la „Știința creștină” și nu credea că Isus este Dumnezeu. Ea a repetat: „Îl faci Dumnezeu!”

„Păi, El este Dumnezeu, sau este cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea vreodată.”

„Dar eu pot să-ți dovedesc cu Biblia că El nu a fost Dumnezeu, ci doar un proroc,” a continuat ea.

„El a fost într-adevăr un proroc, dar a fost și Dumnezeu.”

„El a fost om și deci, muritor.”

„Și aceasta este adevărat,” am răspuns eu.

„În Ioan 11 scrie că El a plâns în drum spre mormântul lui Lazăr. Aceasta scrie în Biblie.” „Așa este.”

„Faptul că a plâns dovedește că nu era Dumnezeu,” a continuat ea.

„Doamna mea, acesta este argumentul tău? Dacă da, este foarte slab. Sigur că El a fost Om atunci când a plâns, dar când Și-a îndreptat umerii și a strigat cu voce tare: „*Lazăre, ieși afară!*” și bărbatul acela care era mort de patru zile și începuse să putrezească, a înviat și a ieșit afară pe picioarele lui, a dovedit că era mai mult decât un om, a dovedit că era Dumnezeu.”

El era Om când a adormit obosit în corabia aceea mică și veche, care plutea ca un dop de plută pe marea cuprinsă de furtună, și zece mii de draci și-au jurat că Îl vor îneca. Dar când L-au trezit și L-au chemat să acționeze, El Și-a pus piciorul pe marginea corăbiei, a privit în sus și a spus: „Tăceți! Stați liniștiți!”, și vântul și valurile L-au ascultat imediat. Acela a fost mai mult decât un om; a fost Dumnezeu!

Ca Om, i-a fost foame când a venit de pe munte și a privit spre acel smochin, căutând fructe în el. Ca Om, a flămânzit, dar când a împărțit cei cinci pești și cele două pâini la cinci mii de oameni, a fost mai mult decât un om, a fost Dumnezeu în chipul unui om. Oricine a trăit ceva deosebit, crede aceasta. Poeții care au scris despre El și mulți alții, au crezut că Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine; iar acum, El este în Biserica Sa pentru ca oamenii să fie împăcați cu Dumnezeu.

El a făgăduit și a spus că este Același ieri, azi și în veci. Credeți aceasta? Eu cred din toată inima că El așteaptă să fie chemat chiar acum să acționeze. Și singura

posibilitate de a-L chema să acționeze, este să-L trezim în noi și să vorbim cu El. El a fost cel mai mare Dar pe care L-a dat Dumnezeu vreodată: *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”* (Ioan 3.16). Observați-L pe Dumnezeu și darurile Sale! Oamenii s-au folosit întotdeauna de darurile lui Dumnezeu.

Femeia cu scurgerea de sânge a crezut că El era descoperirea în trup a lui Dumnezeu și s-a gândit: *„Dacă Îi voi atinge haina, voi fi sănătoasă,”* și s-a atins de haina Lui. Atunci El S-a întors și a întrebat: *„Cine M-a atins? Am simțit că din Mine a ieșit o putere.”* Ea s-a atins de haina Lui și astfel s-a folosit de darul lui Dumnezeu, dar când a făcut aceasta, El a slăbit. Dar cum a fost cu Lazăr?

Amintiți-vă că Isus a spus în Ioan 5.19: *„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* Gândiți-vă că Isus Hristos nu a făcut nici o minune sau ceva supranatural, decât dacă a văzut într-o vedenie ce trebuia să facă. Câți cred că acesta este adevărul? În Ioan 5.19 nu scrie că *„Fiul face ce vede sau spune cineva...”*, ci scrie: *„...și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* Dacă nu este adevărat acest lucru, înseamnă că nu este adevărat nici restul Scripturii. *„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* Și: *„Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.”* (Ioan 5.17). Cu alte cuvinte, El a făcut întocmai ce l-a poruncit Dumnezeu să facă.

Isus a fost la numai câteva zile depărtare de casa lui Lazăr, când acesta s-a îmbolnăvit și au trimis după El, dar nu a mers acolo. Apoi, când boala lui Lazăr s-a înrăutățit, ei au trimis din nou după El, dar Isus a pornit la drum abia după două zile. Între timp, Lazăr a murit, așa cum Îi arătase Tatăl, iar când s-a întâmplat aceasta, le-a zis ucenicilor Săi: *„Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți...”* (Ioan 11.14-15). Ei au vrut ca El să Se roage pentru Lazăr, dar Isus a făcut ce l-a poruncit Tatăl și ce l-a arătat în vedenie. Da, El a văzut într-o vedenie tot ce trebuia să facă, așa că a spus: *„...Mă duc să-l trezesc...”*
Aici o aveți!

Marta a ieșit în întâmpinarea Lui și l-a zis: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!*

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” (v. 21-22).

El știa tot ce trebuia să facă.

Observați ce a făcut la mormântul lui Lazăr? El S-a rugat și a zis: „*Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.*”

Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” (v. 41-42). Apoi a strigat cu glas tare: „*Lazăre, vino afară!*” Și Lazăr a înviat din morți. Acolo nu scrie că Lui I-au slăbit puterile, pentru că El era Dumnezeu care Se folosea de darul Său; dar când se folosesc oamenii de darul Lui, este altfel.

El era Cuvântul, și Biblia spune că „*Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.*” (Evrei 4.12). Aceasta este dovada că Dumnezeu este în mijlocul poporului Său. Desigur. Și conform Cuvântului Său, El este pregătit să acționeze și în seara aceasta, dacă este chemat.

Câți sunt bolnavi sau nevoiași aici? Vreau să văd mâinile celor care sunt bolnavi și în nevoi. Da, sunt peste tot. El așteaptă doar să fie chemat să acționeze, așa că rugați-L s-o facă.

Dacă El ar sta aici, în costumul pe care mi l-a dat mie, iar voi ați sta în fața Lui și I-ați spune: „Doamne Isuse, aș vrea să mă vindeci...” știți ce v-ar răspunde? „Eu te-am vindecat deja.”

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53.5). El nu o face încă o dată, ci a făcut-o deja, dar trebuie să credeți. Voi nu puteți face nimic ca să vă câștigați mântuirea, pentru că acesta este un dar gratuit al lui Dumnezeu. Este harul Său, este un dar gratuit. Dacă v-aș da un milion de dolari ca să-mi aranjați cravata, acesta nu ar fi un dar, pentru că voi ați făcut ceva pentru banii aceia. Dar darurile lui Dumnezeu sunt gratuite, de aceea, singurul lucru pe care trebuie să-l faceți, este să credeți că El a plătit deja prețul pentru voi. Da, El a plătit deja pentru voi, de aceea, nici un om de pe pământ nu poate face ceva mai mult.

Nu știu ce experiențe ați trăit voi, cei din Baton Rouge, dar știm cu toții că prin țară sunt tot felul de imitații, și așa trebuie să fie. Astfel, dacă vine cineva și spune că el are putere să vă vindece, să știți că minte, pentru că numai Dumnezeu poate

vindeca: „...căci Eu sunt Domnul care te vindecă.” (Exod 15.26), și El nu-Și împarte slava cu nimeni! Nu există nici un om care să aibă putere să vindece, dar sunt oameni care posedă daruri prin care Dumnezeu Se poate descoperi. Astfel, Păstorul vostru poate crede Cuvântul lui Dumnezeu printr-un dar. Învățătorul poate să vă explice Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât să Îl puteți înțelege, dacă aveți ochi să vedeți. Și există și alții, cu alte daruri. De fiecare dată, prin dar este descoperită prezența lui Dumnezeu, dar este nevoie ca voi să credeți personal.

De exemplu, s-ar putea să vină la altar un păcătos, un bărbat tânăr sau o fată de paisprezece ani, iar noi am putea să le aducem mâncare aici, astfel ca ei să strige la Domnul în continuu până când vor avea nouăzeci de ani, și totuși să nu fie mântuiți. De ce? Pentru că mai întâi trebuie să acceptați ceea ce a făcut El pentru voi. Da, trebuie s-o acceptați personal, iar când o veți face, El va interveni pentru voi ca Mare Preot, ca Mijlocitor, pe baza mărturiei voastre că credeți.

La fel este și cu darul. Voi trebuie să puneți deoparte propriile voastre gânduri și atunci veți recunoaște ce poruncește El. Eu am văzut oameni care au venit pe platformă, au sărit în sus și-n jos, au jubilat și au spus: „Frate Branham, eu am toată credința din lume!” Dar eu i-am întrebat: „Atunci de ce ai mai venit pe platformă?” Vedeți, aceea era doar o exprimare a simțămintelor, nu credință.

Credința adevărată nu cunoaște înfrângere. S-a împlinit deja! A trecut! Biblia spune că „Dumnezeu a zis...”, acest lucru fiind valabil pentru fiecare perioadă de timp. Dacă credeți cu adevărat, atingeți-L! Femeia care l-a atins haina, și-a zis: „Dacă mă voi atinge de haina Lui, voi fi vindecată!” Și a făcut-o. Ce a urmat? Când a făcut ceea ce a îndemnat-o credința, când l-a atins, El a simțit-o, S-a întors spre ea și l-a vorbit. O, dacă ați putea să-L credeți pe Hristos, pentru că El este Același ieri, azi și în veci.

Credeți-L! Fie ca credința voastră să atingă haina Lui, fiindcă acum El este Marele Preot care poate fi atins de simțământul neputințelor noastre. Și dacă El este Același ieri, azi și în veci, înseamnă că și astăzi trebuie să lucreze așa cum a făcut și ieri. Nu vreți să credeți? Aveți pur și simplu credință în Dumnezeu. Dacă v-aș spune o minciună, Dumnezeu nu ar confirma-o, dar dacă v-am spus Adevărul, o va face, pentru că El este dator să confirme Adevărul. El a spus: „Eu am un Martor...” iar acest Martor a fost Cuvântul lui Dumnezeu.” *„Cuvântul este Cel care mărturisește despre Mine. Dacă El nu o face, să nu Mă credeți...”*

Dacă Cuvântul nu depune mărturie despre ceea ce v-am spus, că El este Același ieri, azi și în veci, să nu credeți. Dar dacă Scriptura spune că El este Același, atunci să credeți că este El. Și El a făgăduit aceste lucruri pentru ultima epocă.

Gândiți-vă că la sfârșitul epocii iudaice, El S-a descoperit ca Mesia, și la fel a făcut cu samaritenii. Dar acum este sfârșitul epocii neamurilor și El Se descoperă din nou ca fiind Același ieri, azi și în veci. Treziți-L în conștiința voastră! Chemați-L să acționeze în timp ce aveți capetele plecate!

Tată ceresc, un Cuvânt de la tine ne va fi de ajuns și acum, este tot ce ne trebuie. Un singur Cuvânt. Îngăduie ca oamenii să înțeleagă că dorința mea este ca ei să intre în posesia lucrurilor pe care le-a câștigat Domnul Isus pentru cei care Îl iubesc și Îl slujesc. Dăruiește-le în seara aceasta, pentru că moartea Ta nu a fost în zadar, ci *„ai fost zdrobit din pricina fărădelegilor noastre și străpuns pentru păcatele noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste Tine, și prin rănilor Tale suntem tămăduiți.”* (Isaia 53.5 – parafrazare).

O, Dumnezeu, Te rog să îngădui ca toți cei care se află aici, în prezența Ta divină, să înțeleagă aceasta și să fie vindecați spre slava lui Dumnezeu, fiindcă mă predau Ție, împreună cu adunarea, în Numele lui Isus Hristos și spre slava și mărirea Lui. Amin.

În următoarele minute, fiți atenți cu adevărat. Un singur Cuvânt de la El face mai mult decât tot ce pot spune eu și voi toți împreună, pentru că ceea ce spune El se împlinește. Și noi credem că Domnul Isus va da fiecăruia dintre voi binecuvântările Lui.

Timpul a trecut atât de repede că nici n-am observat, și pentru că v-am promis că vom încheia la timp, nu mai avem vreme să formăm un rând de rugăciune. Totuși, voi chema câteva persoane dintre ascultători. Să nu uitați că Sfânta Scriptură spune că în timpul acesta se va repeta ceea ce s-a întâmplat în Sodoma și Gomora. Câți cred aceasta? Ridicați mâna.

Ce s-a întâmplat în zilele Sodomei și Gomorei? Dumnezeu S-a coborât în chipul unui om, iar Avraam L-a recunoscut când El i-a zis: *„De ce a răs Sara?”* care se afla în cortul de la spatele Lui. De ce s-a îndoit ea de cuvintele Lui? Și El a putut cunoaște gândurile ei, deși era cu spatele spre ea. Convingeți-vă singuri dacă este așa sau nu! Acest lucru nu s-a întâmplat în biserica Sodomei. Nu, nu! Nu s-a întâmplat cu oamenii din confesiuni. Nu! Ei nu au parte de aceasta, fiindcă au

propriul mesager. Dar unde s-a întâmplat? Este vorba de Biserica aleasă, de sămânța împărătească a lui Avraam, care crede Cuvântul Său fără să dea vreo atenție împrejurărilor. Avraam a considerat ceea ce nu era, ca și cum era deja acolo, iar Dumnezeu a spus că El a crezut.

Prieteni, eu știu că Dumnezeu este dator față de Cuvântul Său, să-L împlinească.

Aș vrea, ca indiferent unde vă aflați în clădire, să vă reculegeți pentru câteva minute și să credeți. Credeți simplu și din toată inima. Dacă v-aș putea vindeca, aș începe cu fetița aceea mică pentru care simt în inima mea, iar după aceea aș înota de bucurie până la Polul Nord. Eu cred că fiecare om care are simțăminte omenești, ar fi gata să facă orice s-o ajute, dar noi nu putem face nimic. Unii dintre voi mai au de trăit doar puțin, pentru că au cancer. Dacă aș putea să vă vindec și totuși nu o fac, n-ar mai trebui să stau pe platforma aceasta. Eu nu pot face aceasta, dar inima mea simte cu voi. Dacă aș putea, aș face-o, dar nu pot. Nu există nici un om care să poată face aceasta. Dar vedeți, Isus a făcut-o deja și dorește să credeți aceasta.

Mie îmi pare rău pentru oameni, pentru că sunt o mulțime de lucruri care i-au orbit într-un fel sau altul. Sărmanii de ei, sunt ca oile fără păstor și nu știu ce trebuie să facă, pentru că unul spune una și altul spune altceva. Să nu vă gândiți la ceea ce spun oamenii și să nu-i credeți când zic: „Zilele minunilor au trecut!” sau: „Astăzi nu mai există botez cu Duhul Sfânt!” ci gândiți-vă la ceea ce a spus Petru în ziua de Rusalii: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* (Fapte 2.39).

Isus a făgăduit că în zilele din urmă se vor întâmpla aceste lucruri. Astfel, Dumnezeu Se va face cunoscut printr-un bărbat, ca mine și ca tine, și va face aceleași lucrări înainte ca lumea, care se află în starea Sodomei, să fie distrusă. Noi am ajuns în aceeași stare ca Sodoma și totul este la locul hotărât.

Poate credința noastră să cuprindă aceasta? Putem să-L chemăm pe Isus să acționeze? Chemați-L să acționeze, fiindcă credința voastră este singura care poate face aceasta. Credeți din toată inima, fiecare personal.

Aș vrea să vă întreb ceva. Credeți că dacă Se coboară Duhul Sfânt, în timp ce ungera este asupra voastră și a mea, și dovedește că Isus Hristos lucrează în mijlocul nostru, poate face și mai mult? Mai avem nevoie de numere sau de rând

de rugăciune? În Biblie nu este nici o făgăduință mai mare decât aceasta. Ați știut? Sigur că nu este, pentru că acesta este ultimul lucru care se întâmplă în epoca bisericilor.

În trecut, El S-a făcut cunoscut evreilor, și o va face din nou în timpul necazului celui mare, dar cu biserica dintre neamuri nu s-a împlinit încă, pentru că este ultima făgăduință care i-a fost dată. Așa este. Atunci neamurile erau în Sodoma, care urma să ardă, iar acum este vorba de Mireasă, de sămânța împărătească a lui Avraam, de Mireasa chemată afară dintre neamuri. Acesta este ultimul semn și arată că totul este desăvârșit.

Eu sunt bătrân, dar notați-vă aceste lucruri și urmăriți dacă se vor împlini sau nu. Noi am ajuns la sfârșit. Nu știu când va veni El, dar eu Îl aștept astăzi; iar dacă nu va veni astăzi, Îl voi aștepta mâine. Dacă nu va veni nici mâine, Îl voi aștepta în următoarele zile, iar dacă nu va veni anul acesta, Îl voi aștepta anul viitor, pentru că știu că El va veni. Eu nu cunosc nici ziua și nici ceasul acela, dar știu că totul este împlinit și pregătit pentru răpire. Biserica este chemată afară, iar răpirea va avea loc dintr-o dată și neobservat. Totul se va petrece într-o clipă.

Lumea va merge mai departe tot așa, se va predica în continuare și oamenii vor fi de părere că sunt salvați. Va fi exact ca în zilele lui Noe. Atunci, el a intrat în arcă, dar oamenii au continuat să facă aceleași lucruri ca până atunci. Pământul s-a rotit în același fel, iar ei au fost pierduți pentru totdeauna, deși se gândiseră că sunt mântuiți.

Într-o zi, vreau să ridicăm un cort mare și să ținem în el adunări în care să vă dau îndrumări ca să înțelegeți mai bine. Noi îi chemăm pe toți frații la aceste adunări, iar dacă Isus Hristos își împlinește făgăduința, suntem datori să-L credem. Aș vrea ca fiecare din voi să creadă ca un copil.

Dacă vă plecați capetele și vă rugați, spuneți: „Doamne Isuse, știu că bărbatul acesta nu mă cunoaște, dar am auzit că Tu ești Marele Preot care poate fi atins prin slăbiciunile noastre. Doamne, Te rog să-mi vorbești, ca să știu că Te-am atins pe Tine, fiindcă știu că el nu știe nimic despre mine.”

Adunarea aceasta este formată dintr-o mulțime amestecată: credincioși, necredincioși, formalști, păcătoși, neprihăniți, etc.

Tot ce trebuie să faceți acum, este să credeți, iar dacă El va lucra, spuneți: „Frate

Branham, știi că numai El poate face aceasta, fiindcă este la fel ca atunci când a privit peste mulțime.” Aș vrea să ridicăți mâna ca dovadă că credeți cu adevărat și să spuneți: „Doamne, primesc aceasta din toată inima, fiindcă cred că este Isus Hristos, așa cum a făgăduit.” Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți, peste tot în clădire. Îmi pare rău că nu putem rămâne aici o lună. Voi nu mă cunoașteți, de aceea este mai greu. Credeți pur și simplu. Dumnezeu este lumină, Stâlpul de Foc. Rugați-vă, atingeți-L și fie ca Isus Hristos să ne răspundă.

Acum voi lua orice duh sub controlul meu, în Numele lui Isus Hristos și spre slava Lui. Fiți atenți și rugați-vă respectuoși.

Exact în fața mea stă o femeie. Ea stă cu capul plecat din cauza bolii. Acum poți să-ți ridici capul. Crezi din toată inima? Crezi că Dumnezeu vindecă diabetul și te poate face sănătoasă? Eu nu te cunosc, dar ai diabet. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Ridică mâna pentru ca oamenii să vadă că nu ne cunoaștem. Mulțumesc mult. Vedeți, acolo este doamna care suferă de diabet. Crezi că Dumnezeu îmi poate spune cine ești? Îți va întări aceasta credința? Ești doamna Martin. Dacă este adevărat, ridică mâna. Vedeți? Tot ce trebuie să faceți este să credeți și să nu vă îndoiiți.

Ce a atins-o pe femeie? Ce credeți că a atins-o? Acolo este o femeie care a ridicat mâna dreaptă. Este o femeie simplă, dar a atins Ceva. Eu vă spun adevărul și prin ceea ce spun, voi recunoașteți că este adevărul. Femeia este foarte surprinsă, fiindcă nu a știut că are atâta credință. Credința nu este ceva ce produceți voi, ci este ceva ce posedați. Ea se simte deja altfel decât acum câteva minute și știe că s-a întâmplat ceva.

Puteți vedea Lumina? Este acolo, în spate, peste femeia aceea. O vedeți? Femeia suferă cu spatele, dar dacă crede din toată inima, poate fi vindecată de această suferință. Sigur că da.

Ea nu a înțeles încă, dar nădăjduiesc că nu va trece pe lângă ea. Văd că se roagă în continuare. Doamne, ajută-mă! Despre tine este vorba, doamnă DeVille. Acesta este harul. Femeia s-a rugat și nu a auzit nimic din ce am spus. Întrebați-o dacă mă cunoaște. Acesta este numele ei și aceea este boala de care suferă. Ce a atins ea? Confirmarea că este Isus Hristos, Cuvântul prin care Se descoperă gândurile inimii.

Credeți? Rugați-vă peste tot și credeți simplu. Nu trebuie să faceți nimic altceva decât să credeți că v-am spus adevărul. Eu nu sunt El, ci sunt doar slujitorul Lui. O,

dacă ați avea suficientă credință!

Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta și nu știu ce suferință are, dar să așteptăm puțin, poate se întâmplă, pentru că nimic nu este imposibil. El nu poate crede pentru sine, dar credem noi.

Doamna aceea are o suferință la rinichi. Ea nu este de aici, ci vine din Mississippi, iar dacă va crede, Dumnezeu o va vindeca. Doamnă Palmer, dacă crezi din toată inima, poți fi vindecată. Lumina este asupra ta și boala te-a părăsit. Aveți credință în Dumnezeu și nu vă îndoiiți.

Doamna de lângă femeia aceasta suferă de artrită. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Da? Crezi că El poate spune cine ești? Acest lucru te va ajuta și îți va întări credința? Ești doamna Meadow. Tu crezi din toată inima și ești vindecată. Pe femeia de lângă ea a cuprins-o ceva ca un foc. Cea care merge le-a lungul rândului.

Femeia de lângă ea suferă de diabet. Ea trebuia să meargă la spital, dar a refuzat. Are și un fiu pentru care se roagă. Fiul tău nu este aici, dar crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce este cu el? Are o boală de inimă. Tu crezi că Domnul te vindecă. Crezi că El poate să-mi spună și cine ești? Doamna Duffle, așa-i? Dacă este adevărat, ridică mâna. Vedeți? Ea a ridicat mâinile. Bine. Dacă credeți, puteți fi vindecați și voi.

Credeți că este la fel ca atunci? (Amin). Credeți că Isus Hristos este prezent aici? (Amin). Câți o primesc? O, ce siguranță! Ce ați făcut voi? L-ați trezit pe Isus și L-ați chemat să acționeze. El este viu și lucrător printre noi. Gândiți-vă că nu este important ce se întâmplă, pentru că El poruncește furtunii și valurilor: „Tăceți! Liniștiți-vă!” Credeți din toată inima? (Amin). Dacă credeți, ridicați-vă și acceptați. Ridicați-vă și spuneți: „Cred din toată inima.” Ridicați-vă și spuneți: „Acum cred!” Așa este corect. Indiferent ce probleme aveți, ridicați-vă și slăviți-L.

Tată ceresc, aducem întreaga audiență înaintea Ta, pentru că toți sunt conștienți că ești aici. Îngăduie ca fiecare drac, necredința și tot ce-i ține legați, să dispară și Isus Hristos să vindece întreaga adunare.

Satan, părăsește aceasta adunare, pentru că mă opun ție în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -